

ИЗБАВЕН ОТ НАСТОЯЩИЯ НЕЧЕСТИВ СВЯТ

Дейвид Уилкерсън
25 Март, 1996

Аз вярвам, че оправдаването чрез вяра е една от фундаменталните истини на Християнството. Не е възможно да познаеш истинската почивка и мир докато не се убедиш, че никога не можеш да станеш праведен в Божиите очи чрез собствените си праведни дела.

Ако не разбереш съвършената праведност на Христос, която е твоя чрез вяра, живота ти ще е само труд и пот. Ще прекарваш своите дните, опитвайки се да угодиш на Бога чрез някакъв вид легализъм, който е безнадежден опит да утвърдиш собствената си праведност. Но истината е, че никога няма да притежаваш праведност, която да представиш пред Господа.

Сигурно знаеш стиха в Исаия, който казва, че всичката ни праведност е като мръсна дрипа в Божиите очи. Това не означава, че Бог пренебрегва добрите ни дела - в никакъв случай. Бог наистина желае нашата праведна обхода, и ние трябва да вършим добри дела. Но ако си мислиш, че с добрите си дела заслужаваш спасението си, че те ти позволяват да стоиш свят пред Бога - тогава те са просто една мръсна дрипа. Ти си на пътя към коработушение. Разбира се, че можеш да се чувстваш добре поради добрите дела, които вършиш. Вероятно ще се радваш за момент на победата, когато си се съпротивил на някакво изкушение. И може би има дни, когато си мислиш, че си победил някоя от любимите ти страсти. И ти се чувстваш праведен, и Божието благоволение е върху теб. Но на следващия ден се проваляш - падаш обратно в грях - и изведнъж изгубваш цялата си радост. Мислиш си, че Бог ти е ядосан. Чудиш се дали не си загубил спасението си. Мислиш си: „Никога няма да се справя” - и накрая се скриваш от Бог. Това е въртене в кръговрата на емоционални върхове и низини - нагоре и надолу, топло и студено, грях и изповядване и грях и изповядване - според това колко добър или лош си мислиш, че си бил през деня. Това е един окаян живот, защото се опитваш да угодиш на Бога с твоята плът!

Възлюбени, няма човешка праведност, която ще може да стои пред Бога. Дори най-добрите измежду нас - най-моралните, благочестиви светии - всички са падали ужасно и не са достигнали до Божиата слава. Никой от нас не ще бъде приет в Божиите очи заради добрите си дела. Ние сме приети от Него само когато сме в Христа! „...защото вие всички сте едно в Христос Исус” (Галатяни 3:28).

Когато призовем Исус със спасителна, неегоистична вяра, ние ставаме едно в Христа. Да бъдем „в Христа” означава, че Бог вменява Христовата праведност на нас. Всички наши грехове са измити поради Неговото дело, не поради нашите! Нещо повече, Ние не само сме едно в Него, но също имаме пълнота в Него. На кръста нашият стар човек - заедно със всичките му плътски страсти и желаня, с цялата му себеправедност, всичките му борби - беше унищожен в Божиите очи. Бог каза: „Аз свърших със стария човек. Той е прикован на кръста. От сега нататък, само един Човек може да стои пред Мене, Човек със съвършена праведност - Исус Христос. И всички, които са едно в Него са простени, приети - считани за праведни в Моите очи!”

Не би могъл да победиш в тези последни дни, освен ако не сграбчиш тази основна истина

Ние сме оправдани, направени праведни в Божиите очи чрез нашата вяра в делото, което Исус извърши на кръста. Виждате ли, Бог не приема нищо по-малко съвършена праведност. И има само една съвършена праведност - праведността на Исус Христос. Единствено Той изпълни всичките изисквания на закона напълно. Единствено Той удовлетвори Божиата справедливост относно греха.

Аз благодаря на Бог за всички добри, чисти, морални, верни хора в тялото Христово - братя и сестри които не мамат, не лъжат, не крадат, не пият, не пушат, не взимат наркотици, не играят комар, не са влюбени в порнография или клюки. Всички Християни трябва да живеят по този начин.

Но нито едно от тези неща не ще устои в Съдния Ден! Не можем да се облягаме на нито едно от тях за да получим благоволение или приемане от Бог. Но за съжаление, милиони хора си мислят, че стоят пред Бог върху добротата на своя живот. Не! Всички ние трябва да разберем тази истина: Можем да бъдем оправдани само чрез вяра в делото, което Христос извърши на кръста!

Казвайки това, обаче, искам да стигна до края на историята. Ако не отидеш по-далеч от оправдаването чрез вяра, ако твоята доктрина завършва с: „Аз имам Христовата праведност чрез вяра” - тогава ти си в смъртна опасност!

Ето къде много Християни падат. Те казват: „Аз съм праведността на Христос!” Не! Ние не сме Христовата праведност. Тя е била вменена на нас! Ние нямаме праведност в себе си - няма нищо добро в нас. Съвършената праведност на Христос не е налята или изсипана в нас. По-скоро сме сметени за праведни в Божиите очи поради Исус. Христовата праведност е зачетена за наша сметка! Бог вменява праведността на Христос за нас.

Тази праведност не е нещо, което е в нас. По-точно тя е само в Христос. Но когато Бог гледа на нас, Той ни вижда единствено такива, каквито сме в Христос - съвършено праведни!

**Когато Павел проповядва за първи път оправдаване чрез вяра той
беше оклеветен, че проповядва евангелие на разпуснатост и
своеволие**

Когато апостол Павел проповядваше това откровение за оправдаване чрез съвършената праведност на Христос, за него се казваше, че проповядва живот на пълна лична свобода. Хората изтъкваха, че ако сме спасени, простени, приети и сметени за праведни чрез вяра в Христос, тогава всички бихме започнали да съгрешаваме повече. Аргументът беше: „Бог ще показва много повече благодат и ще приема много повече слава!”

Павел извика: „Това е клевета! Аз в никакъв случай не казвам това.“ През следващите години истината, проповядвана от него беше много изопачена от мнозина, които я използваша като извинение за да продължават в греха. Така се появи доктрина, наречена антиномианизъм. Буквалното значение на тази дума е „против – закон“ или „без въздържане“. Това е доктрина без никакви ограничения.

Представителите на антиномианизма отдават голямо значение на това, че са свободни в Христа. Те казват: „Имам пълна свобода в Христос! Няма робство, вина, осъждане - защото Исус плати всичко това за мен. Той удовлетворява Бог заради мен, така че сега Отец вижда единствено Исус, когато гледа към мен. Аз съм избавен, вечно спасен - така че мога да правя каквото си пожелая!“

Един от водещите учители на тази доктрина бил д-р Крисп. Ето няколко пасажа от същността на неговата доктрина: „Божията любов в никакъв случай не зависи от нещо в мен, по този начин тя не се променя съразмерно степента на моя грях: и затова, когато съгреша да речем чрез прелюбодейство или убийство, Бог винаги ме счита като едно с Неговия Син, който имаше пълната праведност заради мен. И както „Неговото благоволение“ е винаги към Него, така е и към мен, защото аз съм „кост от костта Му и плът от плътта Му“.“

„Няма разстояния, които да не мога да премина, нито дълбочини, в които да падна без да Му съгреша; както стори Давид, който въпреки повторните си отстъпничества не загуби своя характер на човек по Божието сърце. Аз мога да убивам заедно с него, да се покланям на Астартите заедно със Соломон, да се отричам от Христос заедно с Петър, да ограбвам заедно с Онисим, да извършвам кръвосмешение както Коринтяните, без да загубя нито Божието благоволение, нито Божието царство ...“

„Исус Христос ме „усъвършенства“ с един принос - като съм „осветен“ във всички мои грехове. В Него имам пълнота сред всичките си беззакония ... вярвам, че Бог ще отмени греха ми, независимо дали е прелюбодейство, убийство или кръвосмешение, за Негова слава и за мое добро...“

Доктрината на антиномианизма звучи отблъскващо за всеки истински вярващ. Но Християнството днес е изобилстващо с хора, живеещи в точно този вид "глупашки рай" - нереално щастие. Те претендират, че са станали Христовата праведност. Хвалят се, че са вечно изкупени. Но никога не са изоставили своите грехове! Те пият, пушат, пируват, спят с кого ли не и в същото време казват: „Аз съм спасен защото Исус е моята праведност! Всичко е уредено чрез вяра. Така че няма значение какво правя.“ Но такива хора са поробени от стария си разврат. Те все още са „от света“ - живеейки в удоволствия, покварени от духа на този век, заслепени и мамени от греха.

И наистина, много Християни слушат проповядване за благодатта - проповеди за съвършената праведност на Христос, достъпна чрез вяра и все пак това им дава грешно чувство на утеха! Те продължават в своя грях, казвайки си: „Може би моят грях не е толкова лош. Може би Исус е моята праведност до такава степен, че Бог ще го пренебрегне!“

Не! Такива хора са оскърбили Божията благодат. Павел казва, че са злоупотребили с посланието на благодатта!

Винаги има риск в проповядването на благодатта

Рискът при проповядването на благодатта е, че хората ще злоупотребят с нея, както беше при Павел - невярно твърдейки, че колкото повече грешим, толкова по-силно Божията благодат може да се изявява в нас. Доктрина като тази е опасна, защото пропуска нещо жизнено важно - нещо централно за евангелието! Нека ви дам същността на истинското послание за благодат: То не е едно разюздано евангелие - но онова, което учи на святост!

„Защото Божията благодат, спасителна на всичките човеци се яви, и ни учи да се отречем от нечестията и от световните страсти, и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, очаквайки блажената ни надежда, славното явление на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос“ (Тит 2:11-13).

Според Павел, ние не ходим в благодат докато не сме се отделили от разтлението в света. Ако не се стараем чрез силата на Святия Дух да водим благочестив и праведен живот, очаквайки Господното завръщане във всеки наш ден, тогава наистина не познаваме Божиата благодат!

Мнозинството Християни искат прошка - но това е всичко. Те не желаят да бъдат освободени от настоящия свят, защото го обичат. Те са вързани за греховете си, без да искат да се откажат от удоволствията на този свят. Така че се прилепват към доктрина, която казва: „Мога да живея както си искам - до тогава, докато казвам „Аз вярвам“!“

Те не искат да слушат за подчинение, покаяние, себеотричане, носене на кръста си, вземане върху си игото или бремето на Христос. По-скоро биха живели на този свят без никакви ограничения, мислейки си, че имат Спасител, който ще им прости всичко накрая. Те искат просто да бъдат извинени в Съдния Ден - всичките им беззакония да бъдат пренебрегнати. Очакват Исус да отвори бисерните порти, да ги прегърне и да ги поведе по златната улица към запазените за тях къщи - въпреки, че никога не са скъсали с духа на този свят!

Павел пише: „И недейте се съобразява с този свят, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божиата воля - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено“ (Римляни 12:2). Ние трябва да скъсаме с този свят напълно и да бъдем съобразени само с Христос!

Виждате ли, Исус ни оправдава чрез вяра с определена цел: да ни одързости и да ни даде власт да се противим на дявола и да побеждаваме света, в силата Божия Дух. Да, Исус умря за нас за да имаме вечен живот; което е наистина чудесно. Но също умря и за да се радваме на свобода във и от настоящия нечестив свят!

„ ...Исус Христос, който даде себе си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия нечестив свят, според волята на нашия Бог и Отец“ (Галатяни 1:4).

„Който даде себе си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие, и очисти за себе си люде за свое притежание, ревностни за добри дела” (Тит 2:14).

Има комплексен теологически проблем, който е разделял християнството за векове

Един старо вековен теологичен въпрос днес все още буди интерес. Той е: „Каква е Божията част в нашето спасение и каква е нашата?” Това е въпросът на вярата срещу делата.

Едната школа, наречена Калвинизъм, казва, че делото на Христос е завършено, така че не се изискват никакви допълнителни дела. Другият лагер, наречен Арминианизъм казва, че сме оправдани, така че можем да вършим добри дела чрез силата на Святия Дух.

Едната страна цитира Галатяни, заявявайки: „Павел казва, че евангелието е само чрез вяра, без дела.” Другата страна посочва Яков, казвайки: „Яков твърди, че вяра без дела е мъртва. Ние трябва да дадем изява на вярата ни в нашите действия!”

В действителност, и двете позиции са прави. Няма никакво противоречие между тях. Ето какво се казва всъщност:

1. Делата не ще оправдаят или заслужат спасение за никой.
2. Тези, които са ревностни да вършат добри дела доказват, че имат онази вяра, която ни оправдава.

Това са две чудесни, даващи живот, библейски истини относно природата на вярата. Но истината е, че не всяка вяра носи оправдаване. Не всяка вяра е вяра, която спасява. Нека ви обясня.

От както Църквата на Таймс Скуеър беше основана преди девет години, хиляди са излизали напред, заставали пред олтара, молели са се с молитвата за прощение казвайки: „Господи, аз вярвам! Спаси ме"! Но повечето от тях се върнаха на местата си и по домовете си

неспасени! Те се връщаха, оставайки в същото състояние, в което бяха дошли. Много Християни казват, че вярват в оправдаването чрез вяра. Но самото казване на думите: „Аз вярвам“ не ги оправдава. При все това, Библията казва, че демоните вярват и треперят. Такива хора не са донесли пред Господа спасителна, искрена вяра.

Ако трябваше да излезете на улицата и да запитате случайни хора, „Вярвате ли, че Исус беше Божият Син? Че дойде да служи на света? Че беше разпънат и възкресен?“, голяма част от тях биха отговорили, „Да - аз вярвам всичко това.“

Но те не са спасени! Даването само на умствено съгласие с тези неща не представлява спасителна вяра. Това не е вяра, която оправдава!

Църквата на Исус Христос отчайващо се нуждае от обикновено говорене за вярата. Просто сме твърде запалени за нея. Предлагаме вяра на хора, които не са готови за нея. Представяме я сякаш е първата вноска за една нова кола. Правейки това, ние принизяваме вярата до нещо не по-стойностно от награда в кутия от Кракер Джак!

Църковната концепция за вярата е била извратена от Американската ни култура. Хората в тази страна са били хранени с едно демонично евангелие на себепочитане, себедостойнство, разчитане на себе си. Казвано ни е било: „Вярвай в себе си.“ Тогава прибавете към това нашата мания „всичко – веднага“ - бързи храни, бързи питиета, бърза информация, бързо удоволствие.

Сега, на свой ред, църквите предлагат една демонична диета от своеволие и упование в себе си. Проповедниците казват: „Само дай умствено съгласие на Божиите обещания. Ще получиш бързо небе, бърза святост, бързо щастие!“

Това е произвело временна, фалшива вяра. Хората днес тичат към Божия олтар без истинско убеждение, казвайки: „Исусе, спаси ме. Аз вярвам!“ Но те нямат истинска вяра. Това, което имат е предположение!

Не можеш да уповаваш на Бог докато не се откажеш да уповаваш на себе си

Павел не каза, че има вяра докато не изостави всякакво упование на плътта. Той взе всичко, което знаеше - цялото си образование, самоувереност, способности, доктрини и ревност - и ги изхвърли като измет! Той говореше за вяра само след като беше казал: „Аз нямам упование в плътта!”

Същото е вярно и за нас! Ние нямаме спасителна вяра докато не стигнем до края вярването, че нещо или някой друг, освен Исус може да ни спаси. Преди някой да е способен на истинска вяра, той трябва да стигне до разбирането колко загубен, безпомощен и напълно безнадежден е той. Може да възразите, казвайки: „Почти всеки път, когато Исус извършваше чудо, Той казваше на хората: „Само вярвай!”” Но във всеки от тези случаи Той говореше на хора, които бяха стигнали до края на всякаква надежда, които бяха изгубили вяра във всичко друго. Това са бащата, чийто син беше хвърлян в огъня от демони. Също и Яир, чиято дванадесет годишна дъщеря беше умряла. Тяхната вяра беше породена от знанието, че нищо друго на този свят не би помогнало. Те бяха предали всичко на Христос, викайки с вяра: „Исусе, Ти си единствената ми надежда. Ако Ти не го направиш, няма кой да го направи!”

Но спасителната, оправдаваща вяра е нещо повече от отказ на всякакво упование в плътта. Тя се състои също в подчинение на целия ти живот на Христа, с цялото ти сърце. Тя включва покаяние, което казва: „Исусе, нямам нищо, което да Ти дам. Аз съм нищо и нямам нищо. Идвам да се подчиня на Господството Ти!”

В Римляни 10:9, Павел характеризира спасителната вяра като вярване със сърцето ти и изповед на твоята уста. Той казва, че вярата е повече от това, просто да даваш умствено съгласие. По-скоро тя е подчинение на целия ти живот на Него - с цялото си сърце!

В Деяния 8:37, Филип каза на скопеца: „... Ако вярваш от все сърце ...” Скопецът отговори: „... вярвам ...” (същия стих) - и беше спасен! Това не беше просто едно умствено „Да” на Исус, изречено от скопеца. Това беше пълно отдаване на волята му, едно предаване на целия му живот и бъдеще в ръцете на Господа. Той повярва с цялото си сърце!

На противоположната страна е Симеон Магьосникът, който повярва в проповедта на Павел. Но той имаше само временна вяра, защото сърцето му не участваше в нея. Писанието казва, че той все още беше в горчива жлъчка! (виж Деяния 8:13).

В действителност, повечето хора в дните на Исус вярваха временно в името на Христос. Но Исус не им се доверяваше, защото знаеше, че сърцата им не бяха отдадени на Него (виж Йоан 2:23-24). Тогава ще попиташ, кой е наистина е оправдан чрез вяра? На кого се вменява Христовата съвършена праведност? Кой е виждан като свят пред Бога?

Това е този, който е стигнал до края на всяка човешка помощ, който знае, че е изгубен и безпомощен! Този човек е опитал всичко и се е провалил. И сега той е предал целия си живот в ръцете на Исус - с цялото си сърце, ум, душа и сила. Той вика: „Господи, аз съм Твой - вземи всичко от мен! Искам да бъда освободен от всичките ми грехове. Искам да живея Христовия живот. Господи, Ти си единствената ми надежда!”

Ето друг важен аспект на спасителната, оправдаваща вяра

Най-силната черта на истинската, спасителна вяра е желанието да се приближаваш по-близо до Този, който те обича!

„Защото и Христос един път пострада за греховете, праведния за неправедните, за да ни приведе при Бога ...” (1 Петрово 3:18). Защо Исус пострада и умря? Защо Той снабди оправдание за нас? Защо Неговата съвършена праведност е вменена на нас?

За да може Той да ни приведе при Бога! Всичко това беше заради интимното общение с Отец. Виждате ли, спасителната вяра носи в себе си вик от сърцето: „О, Боже, приближи ме по-близо до Теб!“ И докато това не е част от вярата ти, тя не е спасителна вяра. Когато идваш при Исус, трябва да е за нещо повече от желание за щастлив живот.

Нещо в твоето сърце, положено там от Духа трябва да казва: „Искам да познавам Този, който ме обича. Искам да познавам Този, който даде Своя Син да умре за мен. Искам да съм приближен по-близо до Господа!“

Има притегателна сила в спасителната вяра. Когато Адам съгреша, той загуби най-скъпоценното нещо, което някой мъж или жена би могъл да притежава: интимността с Бога. Грехът отдалечи Адам от близостта му с Отец и той се скри от присъствието Му. И от тогава до днес, когато човек съгреша, той има склонност да бяга и да се крие, като своя праотец Адам.

Ето защо Бог мрази греха, защото ни ограбва от общение с Него! Той ни създаде точно поради тази причина за интимност с Него. И Той толкова силно копнее за общение с нас, че изпрати собствения Си Син да умре на кръста, да ни оправдае и да събори стените, които спират тази интимност.

Това е силата на оправдаването - славата на вменената Христова съвършена праведност: тя прокара обратно път към Божиата първоначална цел при създаването на човека - за общение с Отец!

Настоящият свят е пълен със зло, клевети, сатанински лъжи, съблазни, вина, страх, осъждане - всичко това е режисирано от Сатана, за да ни кара да се чувстваме несвяти, недостойни да влезем в Божието присъствие. Дяволът иска да се крием, както направи Адам - да ни спира от интимността с Бога! Но ние сме били освободени от всичко това. Ние имаме право на Божието присъствие - покана за Неговия трон, защото стоим в съвършена праведност пред Него! Нашият небесен Отец не желае нещо да стои между нас и Него. Понеже носим мантията на Исусовата праведност, нищо не може да ни спира от Божиата спасителна благодат!

Бог не само ни е поканил към престола на благодатта, но Той ни приема като святи в Христа. Нашият грях е под кръвта, простен и сега имаме достъп в Неговата святост. Нещо повече, ако сме дошли при Исус със спасителна вяра, тогава ние сме предали всичко на Него. И нещо в нашите сърца непрекъснато жадува за Него.

Възлюбени, Исус не умря само за да те заведе в рая. Той умря за да можеш всеки ден да живееш в прекрасно, близко общение с Отец. Можеш да Му говориш, да Го слушаш, да Го молиш да те води, упътва, да ти казва къде грешиш, да те изобличава за грях, защото Той пребъдва в теб чрез Своя Дух!

Да бъдеш освободен от настоящия нечестив свят означава просто това: Той ни освободи от силата, вината и осъждението на греха. Той ни освободи от осъждението на обвиняващата съвест. Той заплати за всеки грях, ограбвайки Сатана от всичките му обвинения срещу нас. Той погребва нашите грехове в морето на забравата, приковавайки на кръста всичко противно на нас. Той раздра завесата на две - откривайки Светая Светих, прокарвайки път, по който ние да възлизаме при Него, и по който Той да идва към нас.

Не е необходимо да разбираш дълбоката теология - Калвинизъм, Арминианизъм, антиномианизъм или коя да е друга теологична концепция, за да приемеш тази истина. Не се нуждаеш от четири годишно Библейско образование. Всичко от което се нуждаеш е една вяра, която жадува да познава Този, в когото си повярвал - и един глад в сърцето си за Него!

Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Този материал е предназначен единствено за лична употреба и не се позволява публикуването му в други web страници. Lorain County Free-Net Chapel притежава изключителните права от World Challenge, Inc. да публикува тези послания в своята web страница. Можете свободно да зареждате, копирате, печатате и размножавате тези послания, но без да ги публикувате на друго място в Интернет. Можете обаче да включвате връзки към това място, които да водят до тези послания.